U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **O. T.**, zast. Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2009, č. j. OAM-29/LE-PA03-PA03-2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2009, č. j. 56 Az 14/2009 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce Mgr. Barboře Leiterové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2009, č. j. OAM-29/LE-PA03-PA03-2009. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podle krajského soudu k tvrzenému porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nedošlo. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívá řádné zjištění skutkového stavu především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o žádosti; otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný provedl ve věci dostatečné dokazování, jeho

rozsah byl určen tvrzeními žalobce. V postupu žalovaného soud neshledal žádné pochybení.

Soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a 14a zákona o azylu. Důvody opuštění vlasti byly pouze ekonomické, ve správním řízení žalobce vůbec netvrdil, že by byl ve své vlasti ohrožen v důsledku nesplácení dluhu, ani že by se do vlasti nemohl vrátit kvůli tomu, že by mu státní orgány v případě ohrožení nebyly schopny či ochotny poskytnout pomoc a ochranu. Tyto skutečnosti uvedl až v doplnění žaloby, ovšem pouze v obecné rovině, aniž by je konkretizoval. Netvrdil ani, že by mu bylo v souvislosti s dluhy vyhrožováno. Správní orgán tak podle soudu neměl žádný důvod tyto okolnosti zvažovat. Teoreticky se jedná o okolnosti relevantní z hlediska aplikace § 14a zákona o azylu, muselo by se však jednat o reálně hrozící nebezpečí, což z podání žalobce nevyplývalo. S ohledem na příběh žalobce je podle soudu zřejmé, že uvedené skutečnosti doplnil ve snaze dodat váhu své žádosti za situace, kdy neměl jinou možnost, jak legalizovat svůj pobyt v České republice.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. S názorem krajského soudu, podle něhož postupoval žalovaný v souladu se zákonem, nesouhlasí. Ministerstvo vnitra podle stěžovatele dostatečně nezjistilo, zda mu v Mongolsku hrozí pronásledování a zda mu jsou mongolské orgány schopny zajistit dostatečnou ochranu. Nezjistilo tedy skutečný stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a nezjistilo všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu). Stěžovatel se proto domnívá, že krajský soud nesprávně zhodnotil právní otázku věci, a navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení azylově relevantních skutečností se již dříve Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu